

Marin Perinić

Veslanje

Veslanjem sam se počeo baviti u sedmom razredu osnovne škole zajedno sa dva prijatelja iz razreda. Oni su odustali nakon par mjeseci treninga a ja sam zagrizao i nastavio dalje. U proljeće je došao i nastup na prvoj regati u mojoj karijeri, u Omišlju sam veslao u četvercu „sa“ i osvojio prvu zlatnu medalju. Prva medalja i odmah zlatna, ostaje zauvijek u sjećanju.

Ubrzo dolaze i ozbiljnija natjecanja te ulazak u juniorsku reprezentaciju. Prvi nastup za juniorsku reprezentaciju u četvercu „sa“ u Munchenu 1994. Godine i odmah prvi peh, a ti pehovi će me pratiti kroz cijelu karijeru. Četverac je bio u klubskom sastavu i jedan od članova četverca Ozren Trivić dobio je dva tjedna prije polaska na put upalu pluća. Kao rezerva nam dolazi mlađi junior Aljoša Bratuša kojeg smo pokupili sa ljetnog godišnjeg. Od nastupa nismo odustajali međutim hendikep je bio prevelik, zauzimamo 13. Mjesto na svjetskom prvenstvu za juniore. Nismo bili zadovoljni rezultatom, ali iza nas ostaje iskustvo sa svjetskog prvenstva koje ćemo iskoristiti već slijedeće godine.

Kako su dolazili sve ozbiljniji nastupi i regate, tako smo se moj cimer Aljoša Bratuša i ja sve češće odlazili u Zagreb na pripreme, u sjećanju mi je da smo u sobi uvijek imali barem kutiju „Domaćice“, da se nađe...a koliko vidim ta tradicija se nastavlja i danas sa današnjom generacijom veslačica i veslača.

1996. godine nastupam u kombiniranom sastavu četverca sa veslačima iz Zagreba i Zadra (Igor Francetić, Vjekoslav Bobić, Marko Dragičević, kormilar je bio naš „Jadranaš“ Marko Čekada). Te godine svjetsko prvenstvo za „B“ seniore (seniori do 23 godine starosti) održavalo se u Hazewinkelu u Belgiji. Krenuli smo na put iz Zagreba i to autobusom, ta avantura od putovanja će trajati puna 24 sata. Po putu smo stajali svakih par sati i na jednom od odmorišta meni je trebalo nešto uzeti iz putne torbe koja se nalazila u prtljažniku autobusa. Kada sam se sagnuo da podignem torbu, osjetio sam „kvrc“ u leđima i jaku bol...uklještio mi se živac na pola puta do Belgije. Više nisam bio sposoban ni sjediti ni stajati a veslanje niti da ne spominjem. Nekako sam izdržao do Belgije, i dok su druge ekipe sastavljale čamce i izlazile na vodu na trening, ja sam se našao u kombiju od hitne pomoći na putu za bolnicu. Na stazi sam ostavio trojicu veslača i kormilara i trenere u nedoumici, jer nitko nije znao što će samnom biti. Prevalili smo toliki put pa da na kraju moramo odustati od nastupa. U bolnici sam dobio neke lijekove međutim mene se leđa boljela i dalje...bez obzira na bol sutradan odlazimo na trening jer se bliži prva utrka, trening je završio u ne baš dobrom izdanju...bolovi su bili i dalje jaki. Sutradan imamo prvu kvalifikacijsku utrku u kojoj završavamo na posljednjem mjestu. Taj dan

poslijepodne nas čeka „repesaž“. Treneri Davor Radović i Srećko Šuk uspjeli su nas nekako „dignuti iz mrtvih“ te u repesažu osvajamo prvo mjesto i ulazimo u sutrašnje finale. Sreći nije bilo kraja...kreće finalna utrka, nakon nekoliko startnih zaveslaja netko od nas je uhvatio „raka“ i izgubili smo ritam i balans, u utрку smo krenuli toliko samouvjereno da nas taj peh nije previše omeo, na pola staze prestižemo sve ekipe i prelazimo u vodstvo koje nismo ispuštali do kraja utrke. Nismo ni svjesni rezultata kojeg smo napravili nakon svih hendikepa koji su nas pratili od početka putovanja, postali smo svjetski prvaci! Tokom utrke pratili su nas treneri biciklima i kada smo ušli u cilj, trener Davor Radović Rošo uspio je slomiti kotač na posuđenom biciklu, eto i to se dogodilo tokom te čudesne utrke.

1999. godine nastupam u nešto izmijenjenom sastavu u odnosu na nekoliko godina ranije, ja i Igor Francetić ostajemo od prijašnje ekipe a pridružuju nam se ponovo dva Zadrana, Marko Rušev i Petar Milin. Svjetsko prvenstvo održavalo se u Hamburgu. Prvi dan nakon dolaska u Hamburg krećemo na stazu na trening i ja se ponovo ne osjećam baš najbolje, dobio sam visoku temperaturu. Opet samnom ista priča kao i u Hazewinkelu...doktori, bolnica, lijekovi...uspio sam savladati tu neugodnu temperaturu a mi osvajamo treći naslov svjetskih prvaka u četvercu. Izgleda da mi je tijekom karijere bilo suđeno svoju ekipu držati u nekoj neizvjesnosti na velikim natjecanjima, možda smo i zbog toga u finalnim utrkama uvijek davali sve od sebe i bili najbrži!

